

ישראל יצחקי:

„הם רצחו אותי“ עכשיו בפעם השנייה!

בשבוע שעבר כתב אורי אבנרי במדורו יומן אישי על התוכנית חיים שכאלה עם יפה ירקוני. בין השאר כתב שהזמר ישראל יצחקי היה בארץ, לא הסתדר, וכנראה חזר לחו"ל. ולכן לא הופיע בתוכנית של יפה ירקוני. ישראל יצחקי התקשר למערכת, ואני נפגשתי איתו לש" מוע מה בפיו. אני כאן, חזרתי בדיוק לפני שנה. עשו לי קבלת-פנים מאוד מרגשת, שבתיבותיה החלטתי שלמרות הכל מקומי כאן. למרות מה?

זמרים

הייתי כאן פעם כוכב של ממש. אולי את לא זוכרת; אבל במשך שנים ארוכות היו בארץ שני כוכבים אמיתיים: יפה ירקוני וישראל יצחקי. כל השאר היו מאחורינו, כמכירת תקליטים. במיספר הופעות, באהבה של הקהל. ואז יום אחד התחילו להתעלם ממני. השירים שלי הפסיקו להיות משודרים.

אני זוכרת את השירים שלך ברדיו, הרבה מאוד. רק בגלי צה"ל. אצלם בכל שלושה חודשים היו מתחלפים מגישי התוכניות, ובשלושה חודשים הם לא הספיקו לפתח רגשי קינאה והתחשבות. כמו חבריהם בקול ישראל.

אתה טוען שבכוונה התעלמו ממך?

בוודאי! ותשמעי סיפור: ביום ההולדת העשירי של המדינה היה האירוע המרכזי בהיכל התרבות מוקדש לשירים הכי פופרי לארניים, מאז קום המדינה. חיכיתי כמובן שזימנו אותי, אבל לא קרה כלום. ביום המופע עצמו, בבוקר, כשנודע לי שאת שני הלהיטים הגדולים שלי ישיר החקיקין צדוק סביר. לא יכולתי להתאפק והתפרצתי לחזרה. כשראה אותי אורי זוהר, בימאי המופע, הוא כמעט התעלף. „אתה פה? אמרו לי שאתה בחו"ל, ולכן לקחנו את צדוק סביר שיחקה אותך!“ עליתי על הבימה, עשיתי חזרה אחת ובערב חזרתי להופיע. מכל עשרות הזמרים שהופיעו באותו ערב, שכחו לציין את השם שלי רווקא, וגם אחרי המופע כולם התעלמו ממני כמו מאש. הייתי פגוע מאוד, אבל המשכתי להילחם עוד 10 שנים, ובסוף נסעתי לאוסטרליה.

עכשיו, כשחזרתי, נדמה היה לי לרגע שהאויבים שלי נעלמו או שכחו ממני. אבל אז באה התוכנית חיים שכאלה. וסטרה על פניו בגסות. כל אחד יודע שאייאפשר לעשות תוכנית על יפה ירקוני מבלי להזכיר במילה את ישראל יצחקי. הביאו אנשים שעברו ליד יפה פעם בחייהם. אותי, שהייתי לידה שנים, כשהופענו ביחד בעשרות קונצרטים והופעות. שהופענו על עשרות מודעות ביחד — אותי שכחו.

יש לך השערות מי שכח אותך, מדוע? טילפנתי לאורי פורת, הוא אמר שיברר. תשאלו את עמוס אטינגר, תשאלו את אבי קורן. תבקשו שיגידו לך מי עומד מאחורי המזימה הזאת לרצוח אותי בפעם השנייה. נדמה לי שמגייעה לי תשובה על עלבון כליכך צורבו: (די"ש)

נלה יעקובי:

„רציתי להיות פעילה, אבל רצו שאהיה נשיאה!“

בשבוע הבא יתפזרו שוב כמה אלפי ילדי בתי-ספר, יעצרו אותנו ברחוב, יתדפקו על דלתות הבתים כדי לאסוף כסף. הפעם התרומות תהיינה לאגודת ניצן. המטפלת בילדים בעלי פגמים בתיפקוד, כמו דיסלקסיה, חוסר-קואורדינציה, קשיים בריכוז, היפר-אקטיביות ועוד מגמים הנקראים בשפה המאקצועית פגמים מינוריים. לא ברור עדיין כמה כסף תצליח ניצן לאסוף ביום ההתרמה. מה שברור הוא שרווח גדול כבר הרוויחו בשבוע שעבר. כשזכו בנשיאה היפה ביותר בארץ — נלה יעקובי, רעיית השר גד יעקובי.

התרמות

שאלתי את נלה מה מביא אותה להיות פעילה בניצן דווקא. למעשה, זוהי יד המיקרה. אני פשוט מכירה את הבעיה מקרוב. חמש מתוך ידירותיי הן אמחות לילדים דיסלקטיים. אחת מהן לקחה על עצמה לשכנע אותי להירתם לעניין, וכמו שאת רואה היא הצליחה.

בשביל מה ניצן צריכים כסף? הרי הפגמים הם מינוריים, ובחלקם הגדול מטופלים על-ידי קופת-חולים בחינם.

קופת-חולים משלמת עבור חלק מהטיפול. ההורים משלמים מכיסם לפסיכולוגים, למורות טיפוליות, התעמלות מיוחדת, ועוד. חברה שלי, שהיא אם לילד כזה, מוציאה 600 ש"ח לחודש עבור פסיכולוג.

מה את, כנשיאה, מתכוונת לעשות? אני רוצה לעסוק בעיקר בשלושה דברים: יצירת מודעות לנושא, גיוס כספים ונושא חשוב של ניכוי של ההוצאות המיוחדות ממש. אין שום סיבה שמישפחה, המוציאה הון-ענק על טיפול בילדה, לא תוכל לנכות את הסכום מהמיסים.

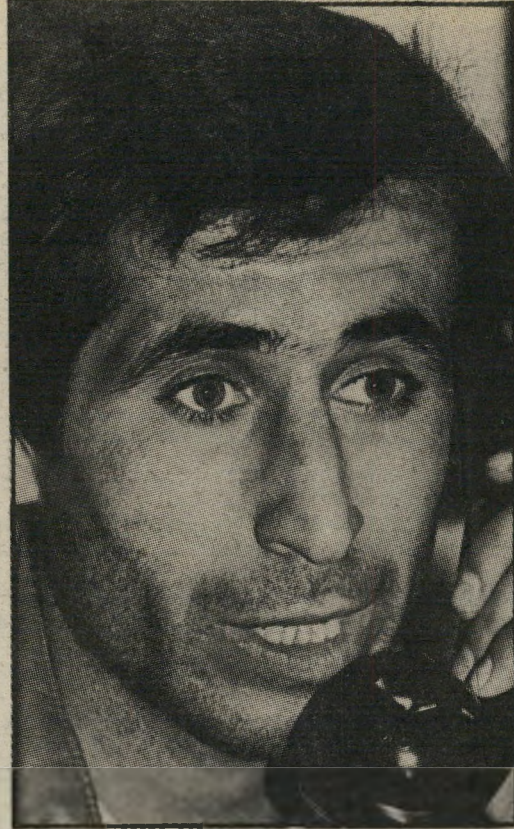
יש לי שאלה קצת מוזנחת, אבל ברור לי שאת לא תעלבי ממנה, וגם תסכימי לענות. קריימה?

רק לפני שבוע נכנסת לאגודת ניצן. מדוע לא ביקשת להוכיח את עצמך לפני שקיבלת את תואר הנשיאה?

זה קרה אשמול בומן הישיבה, שאלו אותי איך רוצה שיקראו לי. אמרתי „פעילה“ או „מתנדבת“ נראה לי מכובד, אבל הם לא הסכימו. כמה שזה נראה מצחיק, אני אישיות ציבורית, וככזאת יותר טוב בשביל האגודה שאני נשיאה, או הסכמתי.

את אם לבת קטנה. בעוד כמה שנים היא תלך לבית-הספר, ומדי שלושה חודשים ישלחו אותה למשימת שונר. זה נראה לך בסדר?

אני שאלתי את אותה השאלה. התשובה היא שלפני כל התרמה מעבירים לילדים שיעור בנושא ההתרמה. אחריכך מבקשים מהילדים להירתם לנושא. מי שמסרב, משוחרר. התשובה סיפקה אותי. גם אותך? (די"ש)

זאהי ארמלי:

„בכיתי ברגע שהמישחק נגמר. הייתי בהלם!“

בדקה ה-85 הבקיע גיל לנדאו את שערה של מכבי חיפה, שער שהביא להמועל תל-אביב את האליפות. שער שהפך את הירוקים מחיפה לסגנים. אחרי שהובילו במשך כמעט כל עונת-הכדורגל את טבלת הליגה הלאומית. בתום המישחק נראה חלוצה המבריק של מכבי חיפה זאהי (ארמלי) ארמלי, שוכב על הדשא ובוכה. ביקשתי לשמוע ממנו מה עשה בתום המישחק, נסעתי עם כל הקבוצה ביחד לחיפה. גם אשתי היתה איתי. משם נסענו לשפרעם. הגעתי הביתה כמעט בחצות, אשתי עשה לי תה. הסתכלתי בוודיאו על המישחק, שחברים הקליטו בשבילי, וכל הלילה לא ישנתי.

כדורגל

איך הרגשת? בכיתי ברגע שהמישחק נגמר. אחריכך הייתי בהלם, ועד חיפה לא הוצאתי מילה מהפה. אשתי ניסתה לנחם אותי, אבל אמרתי לה שאני מבין שהיא מנסה לעודד אותי, וביקשתי שתיתן לי רק לשבת לידה ולחשוב.

התקשרו אנשים לעודד? צילצלו הרבה אנשים. אוהדים ועיתונאים. מה עשית למחרת המישחק? כשקמתי למחרת, אשתי עשתה לי קפה ונסעתי עם האשה והילדה לטבריה. ישנתי על החוף, הלכתי לדרוג ולשכוח את כל העניינים. כמו שכואב לי, כואב לכל האוהדים. העדפתי להיות לבד עם אשתי, לברוח מכולם. שאף אחד לא יראה אותי. קשה לי מאוד המכה הזו.

תמשיך בכדורגל? בטח! כדורגל זה החיים שלי! זה מביא לי פרנסה, אני אוהב כדורגל. צריך לקבל את הכדורגל כרוח ספורטיבית. צריך לחשוב לעתיד. מה יהיה אם ניקח אליפות בשנה הבאה. אני תמיד עם אור ירוק לעתיד. חיפה זו הקבוצה מס' 1 שלי היום.

מה דעתך על המישחק? קיבלנו מכה קשה מאוד בשבת. אני לא יודע איך השופט לא שרק לנבדל, והכדור היה ברשת. אני והאוהדים יודעים שאנחנו האלופים, ולקחו את זה מאיתנו ככוח. זה כדורגל, וצריך לקבל את זה. (די"א)